

ЗА ПОМАЦИТЪ.

Въ много отъ селата на Родопитѣ живѣятъ помаци. Това сж българи, които сж се потурчили, — приели сж мохамеданската вѣра, но сж запазили езика си.

Ето какъ станало това. Когато България била подъ турското робство, българитѣ не сж ходили войници. Само отдѣлни села, въ които живѣли най-юначнитѣ българи, сж давали войници за турската войска. Тия села се казвали войнишки. Такива били всичкитѣ села въ Родопитѣ. Тамшнитѣ българчета, като ставали турски войници, сблизавали се съ турцитѣ и, за да имъ бжде по-лека службата, приемали тѣхната вѣра. Така се потурчили само нѣкои българи изъ този край.

По-късно — прѣди 400 години, единъ отъ турскитѣ царе пожелалъ да потурчи, или да изтрѣби цѣлата рая. Най-жестоки били неговитѣ хора въ Родопитѣ. Много отъ тамшнитѣ българи, за да запазятъ живота си, били принудени да приематъ чуждата тѣмъ мохамеданска вѣра.

Сто и тридесетъ години по-късно на турския прѣстолъ билъ султанъ Мохамедъ IV. Той обичалъ да отива всѣко лѣто на ловъ въ Родопитѣ. Тамъ събиралъ българитѣ и ги каралъ да се грижатъ за конетѣ и кучетата му. По-послѣ заставилъ сжщитѣ българи да се потурчатъ. Защото помагали на султана, били царски помагачи, отъ тая дуиа — *помагачи* произлѣзло, казватъ, и името имъ *помаци*. Така се потурчили цѣли села, въ които спиралъ и прѣстоявалъ султанътъ. Ония, които отказвали, бивали избити.